

POSTANOWIENIE

Dnia 8 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Marek Pietruszyński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 8 czerwca 2021 r.,
sprawy **S. S.**, skazanego za popełnienie przestępstw z art. 157 § 2 k.k. i innych,
w kwestii wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...),
z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. II AKa (...),
na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

postanawia:

- 1. stwierdzić, że brak jest podstaw do wznowienia z urzędu postępowania karnego prawomocnie zakończonego wobec S.S. wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. II AKa (...);**
- 2. obciążyć Skarb Państwa wydatkami postępowania w kwestii wznowienia.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w L. z dnia 4 stycznia 2017 r., sygn. IV K (...), S. S. został skazany za popełnienie jedenastu przestępstw, za które wymierzono mu kary jednostkowe oraz karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Wyrok Sądu odwoławczego nie został zaskarżony kasacją.

Skazany S.S. w piśmie z dnia 19 kwietnia 2021 r. kierowanym do Sądu Najwyższego wniósł o wznowienie postępowania karnego w sprawie, gdyż doszło, jego zdaniem, do naruszenia przepisu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jak można wnioskować z treści pisma, skazany upatruje wystąpienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w nienależytej obsadzie sądu, gdyż jego zdaniem, sędzia składu orzekającego w Sądzie Okręgowym w L., będący sędzią Sądu Rejonowego, nie posiadał delegacji w dniu ogłoszenia wyroku. Ponadto skazany podniósł zarzut naruszenia art. 47 Karty Praw Podstawowych ze względu na fakt delegacji sędziego Sądu Rejonowego Ł. O. na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przede wszystkim należy zauważyć, że wznowienie postępowania karnego na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. z powodu wystąpienia jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48). Stronie nie przysługuje więc, w takiej sytuacji, wniosek o wznowienie postępowania karnego, a jedynie może, w trybie art. 9 § 2 k.p.k., zasygnalizować organowi procesowemu wystąpienie uchybienia należącego do katalogu bezwzględnych przyczyn odwoławczych w celu jego ujawnienia. Tego rodzaju inicjatywa strony uruchamia przeprowadzanie czynności z urzędu i w przypadku potwierdzenia istnienia uchybienia, dochodzi do wznowienia postępowania z urzędu i uchylenia wadliwego orzeczenia.

Rozważając, czy w niniejszej sprawie rzeczywiście doszło do bezwzględnej przyczyny odwoławczej, należy zauważyć, że w trakcie całego okresu rozpoznawania sprawy przez Sąd Okręgowy, członkiem składu orzekającego był sędzia Sądu Rejonowego w L. delegowany do Sądu Okręgowego w L. Ł.O. W aktach sprawy znajdują się jednak dwie decyzje Ministra Sprawiedliwości, wydane na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 u.s.p., delegujące sędziego Sądu Rejonowego Ł. O. do pełnienia obowiązków sędziego Sądu Okręgowego w L. w czasie obejmującym wszystkie terminy rozprawy. Decyzje te zostały podpisane przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości, co czyni zadość wymogowi wynikającemu z art. 77 § 1 u.s.p. i obejmowały okres od 1 lipca 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. oraz okres od 1 stycznia 2017 r. do 30 czerwca 2017 r. Z powyższego wynika, że sędzia Ł.O. był delegowany do pełnienia

obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w L. w okresie obejmującym całość postępowania w sprawie skazanego S.S. tj. zarówno w trakcie wszystkich terminów rozprawy od dnia 8 września 2016 r. do 22 grudnia 2016 r., jak i w dniu ogłoszenia wyroku, tj. w dniu 4 stycznia 2017 r.

W takiej sytuacji nie zachodzą podstawy do wznowienia postępowania z urzędu, gdyż w sprawie nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sędzia SR Ł. O. był bowiem osobą uprawnioną do orzekania w niniejszej sprawie w składzie Sądu Okręgowego, a więc Sąd był należycie obsadzony.

Należy ponadto zauważyć, że wbrew twierdzeniom skazanego Krajowa Rada Sądownictwa nie uczestniczy w czynnościach związanych z delegowaniem sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w sądzie wyższym. Zgodnie bowiem z art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2072) Minister Sprawiedliwości może delegować sędziego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego lub czynności administracyjnych w innym sądzie równorzędnym lub niższym, a w szczególnie uzasadnionych wypadkach także w sądzie wyższym, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa powszechnego oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy stwierdził brak podstaw określonych w art. 542 § 3 k.p.k. do wznowienia postępowania z urzędu, orzekając o kosztach na podstawie art. 638 k.p.k.